

indlysende, at et Præstekald paa Færøerne kun vanskelig paa en fyldestgjørende Maade kan bestrides af den Præst, der boer i selve Præstegjeldet, og at Forretningerne nundgaelig maa forsvømmes, naar de bestrides af en Mand, der boer udenfor Præstegjeldet. Ikkedestomindre indtræffer det meget ofte, at Præsterne opholde sig i meget lang Tid hernede i Danmark, skundom i et heelt Aar, medens de ere ansatte deroppe. Færingerne føle saameget mere Savnet af deres Sjælesørgere, som de ere noksom beffendte for deres dybe Religiositet; og man skulde antage, at det maatte være Præsternes ubetingede Pligt ikke at svække men tverimod at styrke denne Religiositet. Færingerne gaae ogsaa i Almindelighed oftere til Alters, end man her i Danmark pleier; men, naar Præsten er borte, savne de jo Leiligheden dertil. Forældrene ansee det i Almindelighed for usvarligt, at lade deres Børn henligge udbøtte mere end 8 Dage; men, naar deres Præst er borte, maae de naturligtvis gjøre lange og besværlige Reiser med de spæde Børn. Det meest hjertegribende Syn er det imidlertid for Færingerne, naar en Døende i saadanne Tilfælde ofte forgjæves maa paakalde sin Sjælesørg. Det er imidlertid ikke blot de kirkelige Forretninger, som derved forsvømmes; men Færingerne føle i Almindelighed Trang til at henvende sig til deres Sjælesørg i et eller andet forvovlet Diebt, og savne saaledes Leilighed dertil, naar Præsten er borte. — Jeg skal, for at nævne et Exempel, anføre, at Sydstrøms Kald i Tidrummet fra 1806 til 1850 har savnet sin egen Præst i 11½ Aar, tre Gange i eet Aar, een Gang i 2½ Aar og en anden Gang i 6 Aar; det er altsaa i de 2/7 af det nævnte Tidrum, Menigheden saaledes har været uden Sjælesørg. Af de 6 Præster, der have været ansatte i dette Tidrum, have de 5 forladt Den, inden de ere blevne befordrede, og det er kun den ene af dem, der først reiste, efterat han var bleven befordret, og, gaaer det saaledes i Thorshavn, Hovedstaden og Regjeringens Sæde, saa gaaer det naturligtvis langt værre udenfor Hovedstaden. — Jeg maa imidlertid berøre et Exempel, der ligger nær forhaanden, og hvormed jeg haaber, at den høitærede Minister i Sær-

deleshed vil udtale sig; den paa Norderøerne ansatte Præst har nemlig opholdt sig her i Byen siden Slutningen af April s. A. eller Begyndelsen af Mai — jeg erindrer det ikke ganske nøie —, og han opholder sig her endnu. Norderø Præstegjeld bestaaer af 6 Der, og dertil høre 7 Kirker, og, hvad jeg saaledes har anført med Hensyn til de Ulemper, der ere forbundne med, at en Præst, som boer udenfor Præstegjeldet, skal bestride Kaldet, gjælder derfor i allerhøieste Grad med Hensyn til Norderøerne. Jeg kan ikke nægte, at det er mig ubegribeligt, at der er meddeelt denne Præst, efterat han havde opholdt sig her hele Sommeren, Tilladelse til endnu at blive her Vinteren over, og det forekommer mig derfor, at det er med fuld Føie, at en af hans Sognefolk i en Skrivelse, som jeg har erholdt, udtaler sig til mig paa følgende Maade: „Præsten til Norderø Kald, ja Regjeringen synes at sove saa dybt, at jeg antager, man har glemt, at der mellem Norderøernes høie og barffe Fjelde findes 7, siger syv, indviede Kirkebygninger, og ere nu de menneffelige Skabninger, der yde Indtægter til disse Bygningers Vedligeholdelse, mere uoplyste end sædvanligt, saa trænge de saa meget mere til at have Læreren i deres Midte; thi Troen til det Guddommelige besjaales vist Mange endnu af; dog, den maa ogsaa falde, siden Communions hellige Forretning ikke skeer, uden efter som Præstens Leilighed det tilraader, og, naar der gaaer næsten hele Halvaar bort i Provstens egne Sogne“ — det er nemlig Provsten, der bestrider det ommeldte Kald, — „om Sommeren, hvor han ikke seer til sine egne Kirker, saa kan Enhver tænke sig Nabosoguenes Besørgelse. Jeg siger, at Norderø Præst sover; for det, som er hans Embedspligt, sover han ret roligt, men han vaagner op for at faae den præstelige Indtagt; derfor hører jeg, at han har meldt visse Personer, at de betids skulde indkræve ham det saakaldte Præstetaal, der ærgrer Folket endnu mere“. Ja, i Sandhed maa det ærgre Folket, at deres Sjælesørg erkesløs vanker omkring her i Kjøbenhavns Gader og lader den Hjord, han skal vogte, skjotte sig selv. Derfor troer jeg, at der er fuldkommen Anledning for mig til at stille den